

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

Ochránc
V POKUŠENÍ

SÉRIE BRATŘI GAMBLEOVI

Ochránce v pokušení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jennifer L. Armentroutová

Ochránce v pokušení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SÉRIE BRATŘI GAMBLEOVI

Ochránc
V POKUŠENÍ

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

Ochránci
V POKUŠENÍ

xyz

Přeložila Petra Královcová

Tato kniha je fikce. Všechna jména, postavy, lokace i dějové linky jsou smyšlené. Jakákoliv podobnost s žijícími i nežijícími lidmi, místy a událostmi je čistě náhodná.

Tempting the Bodyguard

Copyright © 2014 by Jennifer L. Armentrout

c/o Entangled Publishing, LLC

All rights reserved.

Translation © Petra Královcová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-562-7

ISBN e-knihy 978-80-7683-572-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-573-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-563-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Věnováno všem, kteří si mysleli,
jak by bylo krásné skončit v náruči
jednoho z bratrů Gambleových*

1

Na čerstvě vyleštěném konferenčním stolku leželo dvacet otevřených dopisů. Ve vzduchu se vznášela slabá vůně citronu – vůně, která Alaně Goreové připomínala dům její babičky. Babička Goreová byla posedlá univerzálním čisticím prostředkem, jako by to byl nějaký crack pro seniory. Všechno jím bylo načichlé, včetně dřevěných podlah. Když byla Alana malá, trávila mnohá odpoledne po vyučování tím, že se po chodbě v přízemí toho tichého domu klouzala.

Babička udržovala všechno v úzkostlivém, téměř zneklidňujícím pořádku a čistotě, což vysvětlovalo, proč Alana v dospělosti nesnesla nepořádek a věci, které nebyly na svém místě. Všechno muselo být urovnané a mít svůj účel.

A to, co leželo na jejím stolku, rozhodně nebylo součástí plánu – žádného plánu.

Alana se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. „Do hajzlu posranýho!“

Babička se obracela v hrobě.

Nadávání žádné dámě neslušelo, ale přestože se Alana snažila působit rozumně a zodpovědně, v soukromí

nadávala jako nějaký grázlík při zpackaném prodeji drog. K tomu zlovyku přišla na střední škole a od té doby se ho nedokázala zbavit.

Natáhla se pro poslední dopis – ten, který jí přišel dnešní poštou. Ten, kterého se Alana obávala už od února.

Po snaze o nápravu špatné pověsti Chada Gamblea, hvězdného nadhazovače týmu Nationals (což se jí podařilo parádně) se rozhodla zůstat ve Washingtonu, D. C. Na hlavním městě bylo něco, co ji přitahovalo, a v Los Angeles nikdy skutečně nezapustila kořeny. Aspoň ne tak, aby se z pracovních cest toužila vracet domů. Neměla tam nic než malý byt. Kromě toho chtěla z města pryč i z jiných důvodů.

Třeba kvůli těm dopisům, které teď ležely na stole.

Podle jejího názoru by to mělo po přestěhování do Washingtonu přestat, protože kdo by vynaložil takové úsilí, aby ji našel na druhém konci země a v jiném časovém pásmu? Leda naprostý psychopat.

A to byl ten problém.

Uhladila si uvolněné vlasy na spáncích a znovu zaklela. Pěkně od plic, až to zadrnčelo. Ruce se jí netřáslly. Byla v pohodě. Byly to jen hloupé dopisy od někoho, kdo to očividně neměl v hlavě v pořádku. Dopisy nemohly lidem ublížit.

Ale tyhle dopisy...

Alana vybrala ten nejnovější a sevřela rty. Určitě se jí z toho předčasně nadělají vrásky. Když si dopis podesáté přečetla, přeběhl jí mráz po zádech.

„Bože,“ zašeptala a zavrtěla hlavou.

Ten dopis se nijak zvlášť nelišil od těch devatenácti, které přišly předtím. Všechny byly otravné a zneklidňující, ale nic zásadního, protože za posledních pár let si nadělala víc nepřátel než přátel. Tenhle ji ale vyděsil. Připadala si zranitelná a paranoidní, jako by ji někdo pronásledoval.

„Očividně to někdo dělá, ty blbko,“ zamumlala a přála si, aby se jí přestala trást ruka.

Obálka, ze které dopis vyndala, byla bílá a tentokrát, na rozdíl od všech ostatních, byla opatřena poštovním razítkem z Arlingtonu ve Virginii. Předtím jí chodily dopisy ze San Fernando Valley v Kalifornii.

Samotný dopis byl obyčejný, ubohý. Tenký papír bez jakýchkoliv ozdob. Nezasloužila si aspoň kartičku a nějaký elegantní květinový rámeček? Odfrkla si, ale humor ji rychle přešel. Slova na papíře totiž nebyla k smíchu.

Děvky jako ty si nezaslouží žít! Umíš jen ničit životy!

Jak okouzlující úvodní věta, pomyslela si. Dopis pokračoval stejně jako ty ostatní, blábolil o tom, jak by neměla v noci klidně spát a že on – předpokládala, že to byl on – ji bude sledovat. Velkým rozdílem, kromě toho, že ji našel ve Washingtonu, byl tentokrát konec.

Dnes večer tě navštívím.

Zatajil se jí dech a sevřela hrud'

Bylo jedno, pokolikáté četla ten poslední řádek. Pokaždé, když očima přeletěla ta čtyři slova, cítila, jak ji pálí v krku, jak se jí stahuje hrdlo. Chtělo se jí křičet, ale nikdy nevykřikla.

Dopis úhledně srovnala do řady vedle ostatních a pak se postavila na zesláblé nohy. Prsty měla ledové a necitlivé. Přešla přes obývací pokoj k oknu s výhledem na hemžící se ulici. Provoz byl kvůli dopravní špičce chaotický a chodníky plné lidí. Větve na několika pozdě kvetoucích třešních v dálce se kývaly.

Sklouzla pohledem od světle růžových květů k lidem pobíhajícím po chodníku, přebíhajícím přes ulici, vyhýbajícím se taxíkům a hromadné dopravě.

Mohl by být právě teď tam dole a pozorovat ji?

Ne.

Ovládla se, aby necouvla od okna, aby nepropadla strachu, a zavřela pevně oči. V žádném případě si na to nesmí dovolit myslet. Skončila by jako její matka. Nedovolí, aby jí tenhle... tenhle zmrld tohle udělal. Jen ona sama má kontrolu nad svým životem a svými rozhodnutími.

„Soustřed' se,“ říkala si a kroužila si prsty po spáncích.

Odvrátila se od okna a otevřela oči. Místnost byla minimalisticky zařízená, tlumené barvy v odstínech černé a šedé. Jako dítě chtěla všechno v jasných barvách duhy. To bylo ještě předtím, než se u ní vyvinulo něco, čemu se říká vkus.

Nebo než začala být tak upjatá.

Neříkal jí to snad Chad? Nebyl první, kdo to říkal. Ani poslední.

Když se vracela ke stolku, její podpatky cvakaly o dřevěnou podlahu. Spustila ruce podél boků a přivřela oči za brýlemi. Musela to napravit, získat kontrolu nad si-

tuací. Byla to jediná možnost. Ale to vyžadovalo, aby ty hrozby brala vážně. Ignorovat ty dopisy tak, jako to dělala poslední rok, bylo jako ignorovat bolest, která nemizí. To nemůže skončit dobře.

Potřebovala zjistit, kdo za těmi dopisy stojí – a to nebude lehké. Babička jí vždycky říkala, že jí ta její upřímnost a drzost nikdy nepřinese přátele ani manžela.

Zřejmě jí ale přinesla pronásledovatele.

A to není samo sebou.

Alana měla celkem slušný seznam lidí, kteří měli důvod na ni být naštvaní. Ale celý rok jí posílat výhrůžné dopisy? Ten poslední dokonce zašel až k varování, že ji *dnes večer navštíví*. Jistě, štvála lidi svou neústupností, ale tyhle okolnosti musely zúžit okruh podezřelých. I když měla vynikající schopnost slídit, dnes večer ji nepotřebovala.

Potřebovala ochranu.

A věděla, na koho se obrátit.

Snad na sobě tentokrát nebude mít jen boxerky. I když na ten pohled, který se jí naskytl, když Chada téměř před třemi měsíci vystopovala v domě jeho bratra, si nemohla stěžovat.

Pracovala se slavnými sportovci a herci, viděla spoustu pohledných mužů, ze kterých by citlivějším ženám po celé zemi zvlhly kalhotky. Ale tenhle, nejstarší z bratrů Gambleových, byl rozhodně nejvíc sexy chlap, jakého kdy viděla. Nebyla si jistá, jestli to bylo bujnou hřívou až po ramena nebo překvapivě modrýma očima. Nebo to mohla být ta neuvěřitelně široká ramena, díky

nimž si vedle něj každá žena připadala drobná. Nebo ten vypracovaný hrudník a břišní svaly...

„Co to dělám?“ plácla se do čela dlaní a podobně myšlenky zahнала.

Jít k němu pro pomoc nemělo co do činění s tím, že si ho představovala v boxerkách nebo jak předvádí obnažené pevné břicho, bez ohledu na to, jak moc lákalo k doteku. A to poslední, co teď potřebovala, bylo toho chlapa obtěžovat. Bylo velmi nepravděpodobné, že by ji rád viděl, ale tak trochu jí to dlužil. Pokud šlo o jeho bratra a Bridget Rodgersovou, docela dobře sehrála roli dohazovačky.

Pořád na to svatební oznámení čekala.

Alana sebrala dopisy, uložila je do složek s nápisem *kretén* a tu strčila do kožené kabelky. Vyšla ze svého bytu, aby našla úplně jiného kreténa.

~ ~ ~

Chandleru Gambleovi podruhé za poslední hodinu zavibroval telefon v kapse džín. Chtěl ho dál ignorovat. Měl ho ignorovat. To, co se před ním odehrávalo, si zasloužilo jeho plnou pozornost. Kdykoliv jindy by to tak bylo.

Mezi jeho roztaženýma nohama klečela Paula v poloze, o které pochyboval, že je běžnou součástí jejího zaměstnání místní prokurátorky. Klouzala mu dlaněmi vzhůru a dolů po stehnech a pokaždé přejela konečky červeně nalakovaných nehtů ke středu. Pohyby měla dobře nacvičené. Věděla, co má rád.

Červený korzet měla pevně utažený, takže jí prsa tlačil skoro k bradě. Někteří muži jsou horňáci, jiní spíš dolňáci. Chandlerovi se líbilo ženské tělo obecně. Celé. Ale když byl s Paulou, stával se z něj horňák. Tahle ženská byla jako stvořená pro mokré sny.

Ale dneska? Posledních pár měsíců? Jeho hlava vyvíjela větší aktivitu než kterákoliv jiná část těla, a to byla zatracená škoda.

Paula mu přešla dlaní nahoru po vnitřní straně stehna. „Chyběl jsi mi.“

Zasmál se, sklouzl ve velkém, měkce polstrovaném křesle níž a roztáhl nohy dál od sebe. „Ne, nechyběl.“

Našpulila pěkné rty. „Nepřišel jsi za mnou od února. Ani za nikým jiným, co jsem slyšela.“

Zvedl obočí. Nelíbilo se mu pomýšlení, že ho někdo sleduje.

„Ani jsi nebyl v klubu,“ dodala.

„No a?“

„To je zvláštní.“ Položila dlaně na křeslo mezi jeho nohama a přitáhla jeho pohled k působivému dekoltu. Z nějakého důvodu si nad krajkovým lemem s mašličkami představoval mnohem menší prsa.

A bylo na tom špatně asi tak milion dalších věcí.

Podrážděně si přejel dlaní bradu. Píchalo ho lehké strniště. Co to s ním ksakru bylo? Už byl v Kůži a kraje skoro hodinu – touhle dobou by už jindy klečel za ní, držel by ji za boky a přirážel.

„Chceš si promluvit?“ zeptala se, když se odtáhla od křesla a ostýchavě sepjala ruce.

Suše se zasmál. „Ne, zlato, ale díky.“

Její útlé, hedvábné rameno se zvedlo. „Určitě? Sice jsi tichý a náladový, zlato, ale zmizet na celé měsíce? Dělal jsem si starosti.“

Chandler znovu potlačil smích. Tohle nebylo moc pravděpodobné. Paula byla hodná, dokonce skvělá. Jejich sexuální choutky se shodovaly, ale pokud nebyl zrovna nablízku, vždycky se našel někdo jiný. Stejně jako ona měl rád sex. Vážně hodně, až na to, že poslední dobou si to dělal jen pravačkou.

„Nechci si povídat,“ zopakoval.

Sklopila husté řasy a pohrávala si s mašlí mezi prsy. „Bez řečí? To zvládnou.“

Sledoval, jak se postavila. Paula byla vysoká a v těch „šukacích“ botách na podpatcích skoro dorovnála jeho metr devadesát tři. Elegantně se otočila a jemu se naskytl výhled na její zadek. Ten kousíček krajky mezi půlkami víc odhaloval než skrýval. Houpavým krokem došla k pohovce naproti němu.

Byl to pěkný pohled – krásný pohled. Paula měla hladkou kávovou pleť a Chandler z vlastní zkušenosti věděl, že hodinka s touhle ženou dá zapomenout na rok života, jenže...

Kdykoliv jindy by byl tvrdý jako skála a připravený... a pak znovu..., ale jeho momentální chtíč nestál za zmínku. Rozhodně necítil to samé, co Paula.

Podívala se na něj přes rameno a kousla se do rtu. Pořád vůbec nic. Opřela pěkně tvarované koleno o pohovku a ohnula se, opřela se dlaněmi o horní část křesla a zvedla i druhou nohu. Pěkné, moc pěkné.

A přesto se v jeho džínách nedělo vůbec nic.

Ohnula se a vystrčila zadek. „Myslím, že jsem zlobila, Chandlere.“

Zvedl obočí. „Vážně?“

Nevinně zamrkala. „Myslím, že potřebuju potrestat.“

Ucítil jemný, sotva znatelný náznak touhy. Dobrá. Už je to oficiální. Jeho péro si vzalo dovolenou. Sakra.

Zaklonil hlavu a potlačil zasténání. Co tu sakra vůbec dělá? Měl na vybranou – buď tohle, nebo si vyjít s bratry. Kdo při smyslech by něco takového chtěl? Chase a Chad nemluvili o ničem jiném než o svých holkách. Ne že by jim nepřál štěstí, ale bylo to, jako vyrazit si se dvěma tetskama. Hlavně od té doby, co byl Chad ponořený do plánování svatby.

A kdyby měl ještě jednou poslouchat o rozdílu mezi bílou barvou a slonovou kostí, asi by někoho musel zastřelit.

Do háje, kdyby se ho před rokem někdo zeptal, jestli si myslí, že ten největší playboy z nich tří se ožení jako první, vysmál by se mu do ksichtu. Ale Chase byl zamilovaný. A stejně tak Chad, profesionální hráč baseballu. Přes všechny ty problémy v dospívání.

Šlo o to, že oproti všeobecnému přesvědčení – vlastní bratry nevyjímaje – neměl Chandler problém s pomyšlením na to, že by se usadil. Zatímco ti, kdo nevěděli, jak bratři Gambleovi vyrůstali, si mysleli, že to Chandlera postihlo nejvíc kvůli jeho... zvykům a skutečnosti, že zřídka kdy zůstal s jednou ženou, ve skutečnosti měl dost rozumu, aby věděl, že ne všechny vztahy jsou jako ten mezi jeho rodiči. Čas strávený s Danielsovy – rodinou Chaseovy snoubenky – mu pomohl uvědomit si, že muži

a ženy spolu můžou žít spokojeně pohromadě. Ve skutečnosti byl odjakživa nejmíň ovlivněný tím, že jeho otec byl hajzl a matka tragédka.

Jen ještě nepotkal ženu, se kterou by chtěl strávit víc než pár hodin a víc ji zapojit do svého života.

Ale potkal, zašeptal ten vlezle otravný hlásek.

Jo, tohle si musí vyhnat z hlavy.

Vážně by odsud měl vypadnout. Nedostatek zájmu byl jedním z důvodů, proč poslední dobou nechodil do Kůže a krajky. A nikde jinde to nedělal. Nikdy si nebral holky domů. Vlastně jediná žena, která kdy překročila půvabnou nožkou jeho práh, byla ta zatracená bývalá Chadova poradkyně pro styk s veřejností.

Znovu se mu rozvibroval telefon.

Pro-bo-ha!

Zaklonil se v křesle, sáhnul do kapsy a vytáhl telefon. Číslo jeho kanceláře vzbudilo jeho zvědavost. „Murrayi?“

„Díky, že jsi to vzal,“ ozval se hluboký, chraplavý hlas.

Chandler zvedl koutky rtů. „Byl jsem zaneprázdněný.“ Což byla naprostá blbost, protože nedělal nic jiného, než že tu seděl, zíral na polonahou ženskou a měl nejměkčího ptáka ve městě. „Co se děje?“

„Sháněla se tu po tobě nějaká ženská.“

Zvedl obočí, když se Paula znovu ohlédla přes nahé rameno a olízla si plné rudé rty. „Říkala, co chce?“

„Řekl bych, že si nás chtěla najmout. Vlastně spíš tebe,“ odpověděl a na pozadí se ozývalo ťukání klávesnice. „Chtěla přímo tebe.“

Divné. Většina lidí, kteří přicházeli shánět jeho služby, si o něj neříkalo. Vlastnil a provozoval bezpečnost-

ní agenturu a vzácně bral zakázky, místo aby je svěřil svému týmu. Velmi vzácně. „Jak se jmenuje?“

„Neříkala.“

„A ty ses nezeptal?“ Spustil obočí.

Murray si odfrknul. „Jasně že jsem se jí ptal, ale neřekla mi to. A než se zeptáš, tak vyšla ze dveří ven na ulici dřív, než jsem zvedl zadek ze židle a stihl jít za ní, abych si vzal vizitku.“

Asi před třemi týdny Murraye ošklivě postřelili do nohy v Chicagu a nejmíň na další tři týdny teď bude mít službu u stolu. To se stává. Chandler měl zranění od kulky v paži a ve stehně po incidentu před pár lety.

Paula na něj zavrtěla zadečkem v krajkách a tiše zapředla.

Dobře. Podařilo se jí upoutat jeho pozornost. Maličko se mu napnuly džíny, jen nepatrně, ale aspoň něco. Takhle naposledy ztvrdnul, když uviděl mátově zeleného Dodge Charger z roku 1969.

Sakra.

Možná by měl zajít k doktorovi kvůli hladině testosteronu nebo tak něco.

„Jak vypadala?“ zeptal se a posunul se v křesle. Vyslal k Paule omluvný pohled.

Murray si vzdychnul. „Protivně.“

„Protivně?“

„Jako když tě drží za koule, šel z ní strach.“

Po zátylku se mu rozléval podivný pocit. „Murrayi, jak vypadala? Zkus ji popsat blíž.“

„Měla tmavý vlasy – tmavě hnědý, stejně jako oči. Měla brýle,“ pokračoval a Chandlerova dlaň sevřela

telefon. „Na sobě měla černý kalhotový kostým a černý boty na podpatku. Vlastně vypadala obyčejně, ale zároveň jako ten typ...”

„Nechala na sebe číslo nebo tak něco?“ přerušil ho, zatímco se mu ten divný pocit přelíval do hlavy. Žaludek se mu sevřel.

„Ne. Jakmile jsem řekl, že tu nejsi, vypadla.“

Otevřel ústa, ale neměl slov. V duchu se mu vybavila Alana Goreová. Bylo jí to podobné, ale nedávalo to smysl. Ne že by nevěděla, kde bydlí jeho bratr Chad, její bývalý klient.

To nemohla být ona.

„Kdyby se vrátila, okamžitě mi zavolej,“ požádal.

Murray se zasmál. „O to jsem se snažil, zkus příště brát telefon.“

Na to Chandler nemohl nic říct. Zavěsil a zasunul mobil zpátky do kapsy. Duchem byl pořád u toho hovoru, u té bizarní záležitosti...

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Paula, až se leknul.

Zamrkal a přikývl.

„Tak pojď ke mně. Začíná mi tu být smutno.“

Bez přemýšlení se postavil a pomalu se vydal k pohovce. Když se podíval na Paulu, viděl někoho jiného. A ten obraz, který se mu formoval v hlavě? No, rád by tvrdil, že se vynořil odnikud, ale tak to nebylo. Jednou nebo dvakrát už ho viděl od té chvíle, kdy se v jeho dveřích zjevila ta otravná poradkyně pro styk s veřejností a hledala Chada.

Na té pohovce klečela slečna Goreová. Oblečená v tom zatraceném kalhotovém kostýmku. Jen vlasy

měla rozpuštěné, kolem obličeje jí spadaly v tmavých vlnách. Měla brýle. Brýle se mu na ní líbily.

Chandler byl tvrdý jako skála.

Dobrá zpráva? Stál mu.

Ta špatná? Sakra. Na tomhle toho bylo hodně špatně.

Paulin pohled mu sklouznul pod pas a oči se jí rozzářily. „To je moje zásluha?“

Ehm. Ne.

Otevřel pusu, ale dveře se nečekaně rozletěly. Trhnul bradou a přimhouřil oči. Nikdo z klubu by do téhle místnosti nevtrhnul bez pozvání. Proboha, byla tu pravidla a...

Do prdele!

V tlumené červené záři malého světla nad hlavou se objevila drobná postava – vystoupila ze stínu a z jeho fantazie jako zjevení.

Alana Goreová byla v místnosti, k hrudi si tiskla složky, které svírala jako nějaký štít. Oči za brýlemi klouzaly z něj na Paulu a zase zpátky. Tváře jí zrudly a on, k čertu s ním, ještě víc ztvrdnul.

Zachovala chladný výraz a odkašlala si. „Musím s vámi mluvit.“

2

Kdokoliv, kdo se kdy setkal s Alanou Goreovou a strávil s ní aspoň deset minut, by souhlasil s tím, že byla odhodlaná a netrpělivá. To byla nepříjemná kombinace.

A mohla vést ke skutečně ošemetným situacím.

Když došla do sídla bezpečnostní agentury CCG Security a tam jí řekli, že tam Chandler není, její další kroky vedly k němu domů. Tam samozřejmě taky nikdo nebyl. I když Kůže a krajka byl výstřel naslepo, chtěla to zkusit. Když se před pár měsíci vrtala v soukromých aktivitách Chada Gamblea, narazila na tenhle „exkluzivní klub“ ve čtvrti Foggy Bottom. Prostřední z bratrů byl známý tím, že tam občas chodil, ale Chandler byl pravidelným hostem, jak zjistila.

Kůže a krajka nebylo nic jiného než místo hříchu maskované za běžný noční klub. A ačkoliv Alana chtěla celou tu záležitost znechuceně zavrhnout, hlodal v ní červík zvědavosti, kdykoliv pomyslela na to místo a to, co se odehrává ve druhém patře. Vážně se tam lidi scházeli, aby se oddávali nejrůznějším sexuálním hrátkám?

Tak teď už měla jistotu.

Těkala pohledem mezi Chandlerem a spoře oděnou ženou klečící na čtyřech. Alana pochybovala, že by snad hledala ztracenou kontaktní čočku, oblečená v korzetu. Leda by jí přitom spadly šaty.

Alanin pohled utkvěl na hrudi té ženy. Propánakrále, bylo to skutečné? Konečně odtrhla oči a přešla k tváři. Něco na jejích hezkých rysech jí bylo povědomé... a kurva, není to místní prokurátorka?

Ach bože!

Chandler si odkašlal a znovu upoutal její pozornost. „Musíte se mnou mluvit právě teď?“

Na chvíli ztratila řeč. Krátká setkání s nejstarším z bratrů Gambleových její myšlení neovlivnila tím nejlepším způsobem. Bože, to je chlap...

Tmavě hnědé, rozpuštěné vlasy se mu otíraly o ramena, která jí teď připadala ještě širší. Lícni kosti měl výrazné, dávaly vyniknout mohutné čelisti a výrazným rtům. Zatímco zbývající dva bratři byli štíhlí, Chandler byl vyšší a postavu měl jako boxer těžké váhy.

Pohledem mu sklouzla po krku, přes rozepnutou košili, dolů po pažích. Rukávy měl vyhrnuté, takže odhalovaly silná předloktí a mohutné ruce.

„Slečno Goreová?“ V Chandlerově hlase bylo znát pobavení.

Tváře jí polilo horko. Byla z něj snad nervózní? Nikdy nebyvala nervózní. Z krku se jí dralo trapné chichotání. Sakra! Chichotání? Vytáčelo ji to. Soustředila se na svoji podrážděnost a podařilo se jí zase začít používat mozek. „Vím, že vás ruším... při důležitém jednání, ale tohle nepočká.“

„Vážně?“ Chandler přenesl váhu a teprve tehdy si všimla, že stojí za tou ženou. Chystal se ji snad...?

Nemohla to ani domyslet. „Ano, potřebuji s vámi mluvit v soukromí.“

Chandler nic neříkal.

Podívala se na tu ženu, která se aspoň posadila a zdrženlivě překřížila nohy, a pak znovu na Chandlera. Musela snad zdůrazňovat, že nejsou sami? Podle očekávání v jeho výrazu nejspíš ano. „Nejsme sami.“

„Nebyla jste tu první.“ Na rtech se mu objevil úšklebek, jen zvedl jeden koutek. „Bylo by ode mě neslušné požádat kamarádku, aby odešla. A já bych byl nerad neslušný.“

Alana ztuhla. Něco v jeho tónu jí říkalo, že ji dráždí pro vlastní pobavení. „Vážně pochybuji, že je to vaše kamarádka.“

„A co myslíte, že je, slečno Goreová?“ Jen co otevřela pusku, pohled modrých očí přiostril. „A dobře si rozmyslete, co řeknete.“

Naježila se. „Nejsem vulgární, pane Gamble.“

„Vážně? Slyšel jsem něco jinýho.“

Žilami se jí rozlilo ještě větší horko a zaryla prsty do složek. Tichý zvuk mačkajícího se papíru jí připomněl, proč tady je – rozhodně ne kvůli slovní přestřelce s Chandlerem. Zhluboka se nadechla a zklidnila hlas. „Potřebuji vaši pomoc.“

Chandler sklonil bradu, ale pořád měl ten stejný, vzdálený a chladný výraz. Bez náznaku emocí. Něco v něm jí říkalo, že kdyby tenhle muž někdy nad sebou ztratil kontrolu, byl by jako bouře.

Rozhostilo se mezi nimi ticho, které přerušil tichý povzdech snědé ženy sedící na pohovce. Teprve tehdy Alaně došlo, co dělá. Když byla doma, zdálo se jí logické jít o pomoc požádat Chandlera, protože věděla, že jeho služby budou diskrétní. Ale jít ho hledat do erotického klubu?

No, to možná nebylo úplně nejmoudřejší rozhodnutí. Nemluvě o tom, že to bylo mimořádně trapné. Ale s tím teď nic nenadělá. Ten dopis ji vynervoval. *Dnes večer tě navštívím.* Musela Chandlera najít, nemohla čekat. Ale co teď?

Ustoupila se vztyčenou hlavou. „Možná bude vhodnější chvíle jindy, až se nebudete oddávat... sexu. Snad bez rizika.“ Křečovitě se usmála. „Příjemný večer, pane Gamble a... slečno... vážně moc pěkný korzet.“

Žena se usmála. „Děkuji.“

Alana se dostala ke dveřím, kůže ji podivně páčila. Ponížením? Už dlouho, hodně dlouho se takhle necítila. A vlastně jí na tom teď ani moc nezáleželo.

„Slečno Goreová,“ zastavil ji Chandlerův hluboký hlas.

Pootočila se. „Co?“

Podíval se na druhou ženu. „Mrzí mě to, zlato. Můžeme to dokončit později?“

„Chápu.“ Žena se postavila a Alana si vedle ní na jednu připadala nicotně. Prošla kolem ní a usmála se: „Práce nepočká.“

Bylo to rýpnutí? Alana si nebyla jistá, ale pak se tiše zavřely dveře a ona osaměla v místnosti s chlapem, o kterém měla jednu, dvakrát nebo možná dvacetkrát